

[Helge Madsen.]

kommer, at de foreløbige aftaler om frihandel mellem disse lande kun er planlagt for 80 pct. af denne handel. Alligevel er det et plus, at dette større nordiske marked dannes; og vore kulturelle forbindelser og venskabelige følelser over for vore nordiske brødre — også i 300-året for 1658 — tæller til fordel for den nordiske toldunion.

Der er imidlertid også minusser, og minusserne er de forhøjede toldgrænser udadtil, denne ekstra afspærring mod de lande, som i 1956 repræsenterede resten af vor udenrigshandel, d. v. s. 87 pct. af vor eksport og 86 pct. af vor import. Der er grund til over for disse øgede toldsatser navnlig at hæfte sig ved udsigten til en jerntold og vurdere, hvad den kan betyde for vor skibsbygning og for anden jernindustri. Nu hørte jeg vel, at den højtærede økonomiminister nævnte, at på dette område måtte vi kunne nå til 5 eller 10 års overgangstid. Alligevel er jeg betænkelig. Hvad så efter de 10 år?

I det hele taget er disse toldforhøjelser, som den nordiske toldunion indeholder for Danmark, det stik modsatte af det, som retsforbundet mener skal gøres, nemlig fortsat nedsættelse af vore toldsatser også ud mod den verden, hvorfra vi skal have størsteparten af de varer, som er livsnødvendige for hele vort samfund.

Et andet minus er, at man indtil nu har holdt de 20 pct. af samhandelen uden for aftalen, at man har holdt landbrugsvarerne udenfor. Der er dog enighed om mellem de nordiske forhandlere, at den nordiske toldunion på dette område må følge reglerne for et eventuelt frihandelsområde.

De seks er jo for Danmark alternativet til Norden; de to områder udelukker hinanden. Sverige og Norge vil ikke være med i de seks, og i Danmark hersker der vel stadig delte meninger og opfattelser; det har vi bl. a. fået konstateret her i aften. Europatanken — idet vi udvider de følelser, vi nærer over for de nordiske folk, til også at gælde de andre europæiske — er på

march fremad, men jeg vil dog endnu vurdere det til, at den er begrænset til meget få i vort folk. Det er her økonomiske betragtninger, som bliver dominerende. Tanken om tilslutning til de seks har, som vi også har hørt det i aften, navnlig været vurderet højt af landbrugets folk, altså af nogle af dem. Man henviser til den stadig voksende andel af vor landbrugseksport, som går til disse lande. Man henviser til de høje priser i disse lande, og man frygter, at vi ved at holde os udenfor vil miste vore markeder dér. Imidlertid har man foretaget nogle beregninger over det sandsynlige importbehov af landbrugsvarer for de seks i den kommende tid. Selv om handelen ikke er noget statisk, men levende, vil nogle tal herfra dog formentlig være af interesse til orientering.

Hvad produktion og forbrug af landbrugsvarer i de seks lande angår, stiller det sig således, at smørproduktionen svarer til 102 pct. af forbruget, d. v. s. at de seks som helhed eksporterer smør. Produktionen af ost dækker 100 pct. af forbruget. Ægproduktionen dækker 93 pct. af forbruget, og produktionen af okse- og kalvekød dækker 97 pct. af forbruget. Man vil af disse tal se, at der ikke er nogen stor margin til importen af de danske landbrugsvarer; forbruget kan naturligvis sættes op, og det bliver det, men produktionen kan også øges. Vi hørte lige nu, at det ærede medlem hr. Aage Fogh havde fået det indtryk, at det måtte være muligt at øge produktionen af landbrugsvarer betydeligt i de seks lande.

Det har jeg også nogle tal, som nok kunne tyde på. Høstudbyttet pr. hektar af hvede er for Danmarks vedkommende — det er tallene fra 1952-55 — 38 hkg, de seks landes gennemsnit er 20,9 hkg. Italien ligger på 17,7 hkg. Der må være mulighed for øget produktion på dette område. Af rug har Danmark et udbytte på 25,4 hkg pr. hektar, fællesmarkedet har 21,9, medens Italien har 13,9. For byg er tallene for Danmark 35,5, fællesmarkedet 21,4 og Italien 11,5 hkg, så man kan nok af disse tal læse,